

Editorial

Aposta per l'economia social

«**N**ecessitem fomentar l'economia social. Cal afavorir l'emprenedoria social i ètica estimulant fiscalment l'autoocupació.» Aquest és el punt 7 del comunicat d'enguany del Primer de Maig de la Pastoral Obrera a Catalunya. En la mateixa línia es pronuncia la directora de la federació d'Entitats Catalanes d'Acció Social, Teresa Crespo: «Hem de desenvolupar una economia social que busqui el bé comú i estigui al servei de les persones. Només així s'obrirà alguna esperança.» S'entén per economia social, ètica o solidària el conjunt d'activitats econòmiques d'iniciativa privada que pretenen beneficiar, no sols les persones que les posen en marxa, sinó tota la societat. La seva concreció sol ser la cooperativa que funciona basada en els principis i valors de l'autogestió, el suport mutu entre iguals, l'autonomia (independència d'altres empreses o de

l'Estat), l'equitat (l'equilibri entre els ingressos més alts i els més baixos), la democràcia («una persona, un vot») independentment del capital aportat, al contrari del que s'esdevé en una empresa capitalista), la solidaritat econòmica i el compromís amb la societat i el medi ambient. Recentment, el papa Francesc ha tornat a dir «no» a una economia que mata i «sí» a la que fa viure, inclou els pobres i crea comunitat. En un discurs adreçat als Focolars —que promouen l'anomenada «economia de comunitat»— els va exhortar a perseverar en la seva missió. La comunitat és multiplicar béns i perquè l'economia de comunitat cal donar-la en primer lloc als pobres i als joves. Certament, Francesc està ajudant a apropar l'Església als treballadors, després d'un llarg període d'allunyament, en un context de major complexitat i amb un sistema econòmic que

crea desigualtat i pobresa: «La classe obrera no és un bloc: hi ha constel·lacions de treballadors en atur, majors de 45 anys que no trobaran feina, joves *ni-ni*, treballadors de tota la vida amb una feina no garantida, fins i tot ara, els precaritzats», ens diu Pepe Baena, director del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya. «L'Església s'ha d'arromangar, fer olor d'ovella, com diu Francesc, encara més, ha de fer olor de gent i dels seus oficis, de fusta, de mar...», continua Baena. Com afirma l'*Evangelii gaudium*, n. 206: «L'economia hauria de ser l'art d'assolir una adequada administració de la casa comuna que és tot el món.» Els cristians que formen part de les delegacions, moviments i col·lectius de la Pastoral Obrera a Catalunya se'n fan ressò quan afirmen: «Sentim la crida que ens fan les generacions futures i la nostra casa comuna, que és tot el planeta.»

La redacció us proposa

Ruta verdagueriana per Girona
Vuit indrets vinculats a l'il·lustre poeta
P 12

Descobrir els valors africans
A través d'un projecte musical dels maristes
P 16-17

Escalada de violència a Veneçuela
L'Església fa una crida al diàleg i a la pau
P 13

Viure la fe entre la gent gran
Creix el sentit de pertinença a una parròquia
P 24

Un nou llindar

De la decepció a l'entusiasme

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona
Administrador apostòlic de Mallorca

Les circumstàncies actuals reclamen per a molts batejats la necessitat d'iniciar-se de nou a la fe cristiana. En aquest temps pasqual i davant la veritat de l'encontre amb el Crist viu i present en els camins de la vida, podem plantejar-nos-ho seriosament. Camins d'anada i de tornada, de frustracions i d'eufòries, de desenganys i d'adhesions incondicionals. Camins, també, d'ignorància, d'indiferència i desesperança. Així ho viuen i ho manifesten, com també molts avui, els qui havien posat la seva confiança en Jesús: «Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel...» Aquesta i altres frases similars denoten una mena de reacció que envaeix les converses i posa al descobert la decepció envers Jesús o els seus seguidors. Cal afegir a tot això el fenomen dels qui se'n van, d'aquells i aquelles que, per les circumstàncies que siguin, deixen de creure o desconnecten de l'Evangeli. Tanmateix és l'Evangeli que ens fa veure que el Ressuscitat està disposat a acompanyar aquest home i aquesta dona que estan de tornada i que han perdut el rumb de la seva vida. Qui ha de deixar-se acompanyar? Qui, en nom de Crist i de l'Església, vol acompanyar i ajudar d'altres a iniciar de nou el trajecte de retorn i ajudar a tornar a començar? ¿No és aquest el camí que hem de fer al costat dels joves, quan n'hi ha tants que cerquen i esperen silenciosament que algú els aculli i els dirigeixi la paraula? Quan el Senyor es posa a caminar al costat dels dos deixebles que van a Emmaús, els ofereix la possibilitat de recapacitar i descobrir qui és ell i què ha succeït. És la raó per la qual moments després reconeixen el canvi que el Senyor Ressuscitat ha operat en els seus cors: «No és veritat que els nostres cors s'abusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?» Torna la confiança i reneix l'entusiasme. La seva força d'atracció i la nostra resposta de fe fan que l'ardor del nostre cor ens converteixi en testimonis vius de la seva persona.

